

Mijn man is homoseksueel

‘Nu begrijp ik dat ik niet het ultieme ben waar Bas naar verlangt, en dat doet pijn’

Olga (38): Ik ben al achttien jaar samen met een homoseksuele man. Dat is een lange tijd. Bas en ik zitten nu midden in een scheiding. Natuurlijk kan ik achteraf zeggen; waarom heb ik mezelf zo lang gepijnigd? Waarom ben ik zo lang gebleven? En: waarom heb ik het niet eerder zien aankomen? Hij was anders dan anderen ja. Wat hem precies anders maakte, kon ik niet goed benoemen. Misschien waren het zijn maniertjes. Of zijn levensstijl. Zoals hij het huis schoonmaakte als geen ander of hoe hij zich kleedde. En het verzorgende aspect. Ik bedoel: hoe fijn is het als een man bloemen in huis haalt en uitgebreid voor je kookt, nog lekker ook, en vervolgens opruimt? Terwijl hij wel een echte man was hoor, met mannelijke hobby's. Geen nuchter type. Hij zeilde en voetbalde bijvoorbeeld.

Toen we elkaar ontmoetten- we waren net twintig- had ik nog maar weinig in de gaten. Ik vond hem geweldig. We waren allebei actief binnen een politieke organisatie en het klikte al snel. Hij was zo eigen, zo.. ‘niet burgerlijk’. Ik vond hem spannend. Wat ik ook bijzonder vond, was dat hij een man was die het leuk vond dat ik mezelf ontwikkelde. Die mij de ruimte gaf. Ik vond dat aantrekkelijker dan dat traditionele ‘blijf jij maar lekker thuis, ik verdien het geld wel’- type. Bas nam me tenminste serieus. Al snel waren we een stelletje. Op een dag vertelde hij dat hij wel eens seks had gehad met mannen. ‘Dat is toch niet zo gek?’, zei hij doodleuk. Hij deed het voorkomen alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘Als je jong bent experimenteer je. Vrouwen doen het met vrouwen, mannen met mannen, gewoon, om te kijken hoe het is’, zei hij. Ik kon er wel in komen. En ik was zelf zijn eerste vrouw, wat mij weer een heel speciaal gevoel gaf. Bovendien: als je smoorverliefd bent, wil je geen beren op de weg zien. Ja, ik zat compleet op een roze wolk. De seks was ook prima. Vaak zetten we zelfs de wekker 's ochtends om tijd te maken voor een vrijpartij, aangezien we allebei zo'n druk leven hadden. Hoewel ik achteraf wél kan zeggen dat het meer als ‘liefde en genegenheid’ voelde dan als lust. Afgelopen maand heb ik een korte affaire gehad met een heteroman, en toen ik hem voor het eerst zoende, begreep ik het verschil. Eindelijk voelde ik me écht begeerd. Zó hoort het dus te voelen, dacht ik. Niet dat Bas niet fantasierijk was hoor. Hij stond wel open voor avontuurlijke seks. Een trio bijvoorbeeld, zag hij wel zitten. Wel met een man..

Geslachtsziekte

Onze relatie kabbelde vrolijk verder, we waren gelukkig. Na een paar jaar werd ik zwanger en kon ons geluk helemaal niet meer op. Tot hij me tijdens die zwangerschap vertelde dat hij in een dronken bui seks met een vriend van hem had gehad. Even was ik van slag, maar ik legde het al snel naast me neer. Wat moest ik hiermee? Ik was zwanger, we hadden een leven samen opgebouwd! En weer deed Bas het voorkomen alsof het allemaal weinig voorstelde, net als die avonturen die hij had beleefd voordat hij mij leerde kennen. “Alcohol was de grote boosdoener”, riep hij. Dus ik liet het maar aan me voorbijgaan en probeerde het niet te serieus nemen. Ja, ik had toen al mijn biezen kunnen pakken, maar ik hield van die man en we kregen een kind! In zo'n hormonale toestand heb je je man nodig en wil je niet alleen zijn. Maar een paar jaar daarna, onze dochter zag toen op de basisschool, biechte Bas ineens op dat hij last had van een geslachtsziekte. Geen hele ernstige, maar toch. Ik moest me onmiddellijk ook laten testen. Gelukkig had ik zelf niks. Later kwam er met horten en stoten uit dat Bas seks had gehad met meerdere mannen. Ik kon het niet geloven. Hoe kon dit? Ik was er altijd van overtuigd geweest dat hij me nooit opzettelijk kwaad had willen doen omdat ik hem dierbaar was. Maar nu ontstond de twijfel.. Hoe had hij mij dit aan kunnen doen? Diep van binnen voelde ik dat het niet goed zat. Het heeft jaren geduurd voordat ik dit aan mezelf wilde toegeven. Onbewust wist ik dondersgoed wat er speelde, en dat de relatie nooit kon werken. Maar het was zo moeilijk om dat te accepteren. Het is heel pijnlijk als je van iemand houdt. Bas en ik hadden ook een prima seksleven, we deden het zeker twee keer per week. Dat maakte het verwarrend. Hoewel ik nu, na die korte affaire, wel begrijp dat échte lust heel anders voelt. Dat gevoel dat die ander jou meer dan wat dan ook wil. Nu begrijp ik dat ik niet het ultieme was waar Bas naar verlangde, en dat doet pijn. Heel veel pijn. Als ie nou vreemd was gegaan met een vrouw, kun je in theorie nog die competitie aangaan, maar met een man niet. De man van wie je houdt, wil iets wat jij niet hebt, en dat is zo verdorpe moeilijk! Daarbij is het een onderwerp wat je niet zomaar even met je omgeving bespreekt. Ik kon voor mijn gevoel bij niemand terecht. Het was mijn levensverdriet. Intussen bleef Bas me overtuigen dat hij alleen mij wilde. Ik geloofde dat hij echt van mij hield. Nu weet ik dat Bas en veel andere homoseksuelen niet ‘zichzelf’ kunnen zijn omdat homoseksualiteit, hoe vrij het hier ook is in Nederland, niet in alle lagen van de samenleving geaccepteerd wordt. Dat was, denk ik, óók een belangrijke reden waarom hij bij mij wilde blijven. Ons huwelijk was zijn dekmantel. Naast zijn liefde voor mij, is heteroseksueel leven gewoon makkelijker.

Homo zijn en dat laten zien aan de wereld is best een moedige stap. Sommige mannen doen er jaren over om aan zichzelf toe te geven dat ze homoseksueel zijn.

Pijn en compassie

Bas en ik hebben heel veel gepraat. Hij bleef maar volhouden dat het allemaal niks voorstelde, dat ik niet zo burgerlijk moest denken. Intussen had hij onveilige seks met mannen en zette hij mijn en zijn eigen leven op het spel. Dit verwoestte ons gezin. We hebben veel ruzie gemaakt, zijn elkaar zelfs fysiek te lijf gegaan. En ja, hij heeft me ook geslagen. En toch, weggaan was zo moeilijk. Ik wist bij God niet bij wie ik met mijn verhaal terecht kon. Zelfs mijn ouders durfde ik dit niet te vertellen. Ik voelde me hartstikke alleen en enorm geraakt in mijn seksualiteit. Afgewezen en daardoor minderwaardig. Zelf vreemdgaan, al is het maar voor de wraak, kwam niet in me op: ik was zo ontzettend onzeker geworden. Daarbij was ik ook heel bang dat ik mijn kind zou kwijtraken. Ik was kostwinner in die periode en dacht dat ons kind na een scheiding hierdoor niet aan mij toegewezen zou worden. Een goede vriendin van me zei: 'Joh hij is homo, dan ga je toch gewoon weg. Je verdient je eigen geld, dus je bent ook nog eens onafhankelijk.' Financieel gezien was ik dat ook wel. Maar zo makkelijk gaat dat dus niet. Emotioneel gezien was ik aan Bas gehecht. Kun je nagaan als ik ook nog eens financieel gezien afhankelijk van hem was geweest zoals zoveel vrouwen dat van hun man zijn. Dan zit je helemaal vast. Weet je, mensen gaan niet zomaar scheiden. Het is heel verwarrend als je een gezin hebt, gelukkig bent. Je zegt gewoon niet zomaar: 'Toedelo, ik vertrek!' We hadden samen een koophuis, een kind, en een leuk leven opgebouwd. We hadden het ook heel gezellig. En we stimuleerde elkaar in onze ontwikkeling. Er was een soort wederzijds respect voor alles wat we wilden doen in het leven, iets wat ik bij veel heteromannen die ik om me heen zie, mis. Ik wilde dat niet kwijt. En ondanks al de pijn die ik had, voelde ik ook compassie voor Bas. Ik verplaatste me in hem, omdat ik me kon voorstellen dat hij het ook moeilijk had. Anderzijds cijferde ik mezelf te veel weg.

Groot geheim

We hebben nog een tijdje door gekwakkeld. Ik voelde me heel beroerd door alle stress, maar ik bleef toch bij hem. Bas had gezegd dat hij het nooit meer zou doen, dat het écht niet zo belangrijk was, en dat hij zoveel van me hield. Dat laatste was ook zo, dus ik hoopte dat het andere ook waar was. Hij had alsmaar een heel mooi verhaal, waar ik in wilde geloven. Maar nu na achttien jaar kan ik het niet meer opbrengen en heb ik de scheidingspapieren aangevraagd. Pas geleden hoorde ik namelijk weer dat ie had lopen rotzooien achter mijn rug om. Zelfs op van die parkeerplaatsen bij het bos, waar allemaal auto's met kinderzitjes staan geparkeerd. Walgelijk! Ik dacht: als ik nu niet wegga, word ik écht een heel sneu type. Dan verpest ik mijn hele leven. Er ging van alles door me heen: woede, wraakgevoelens, verdriet, maar ook opluchting. Ik kwam gelukkig in contact met de Vereniging Orpheus, een landelijke vereniging voor hulpverlening bij bi- en homoseksualiteit in man-vrouw relaties. Ik ontmoet daar een hoop gelijkgestemden. Vrouwen die soms jarenlang de homoseksuele verlangens van hun mannen hebben geaccepteerd. Die het geheim hebben gehouden voor hun omgeving, alles om hun man te sparen. Want dat is de grootste angst van veel homoseksuele mannen: ze willen hun geaardheid absoluut niet naar buiten brengen. Andere vrouwen werden er tot hun grote verrassing uit het niets mee geconfronteerd. Er zijn een hoop vrouwen die bij hun homoseksuele man blijven. Gewoon, omdat ze hun huwelijk willen vasthouden en het 'grote geheim' of het dubbelleven van hun man op de koop toe nemen. Hun mannen willen ook in dat huwelijk blijven. Vaak hoor ik van die vrouwen dat hun mannen vooral 'normaal' willen zijn. Maar wat is normaal? Jezelf voor de gek houden? Zelf heb ik de knoop nu doorgehakt, omdat ik met de jaren meer zelfrespect heb gekregen. Ik heb mezelf zakelijk gezien goed ontwikkeld, ben nu eind dertig en voel me minder onzeker. Ik heb me onbewust jarenlang op deze stap voorbereid, en nu is hij hier.

Op de dag dat ik besloot te stoppen, heb meteen mijn moeder gebeld en afscheid van Bas' ouders genomen. Ik zal Bas uitkopen en mijn dochter en ik blijven in ons huis wonen. Bas heeft nog wel wat tegengestribbeld. Hij wil het nog steeds 'uitleggen'. Maar ik wil er niet aan. Ik heb achttien jaar lang zijn uitleg moeten aanhoren. Het is nu klaar. Einde discussie. En of ie nu biseksueel of homoseksueel is, kan me niks schelen. Ik wil gewoon een pure heterovent, geen man die dubt over wat ie is."